

Mayte Vieta, més enllà dels límits del temps i l'espai

L'artista Mayte Vieta (Blanes, 1971) s'ha qüestionat sempre els límits de l'obra d'art. Ja des dels inicis de la seva carrera, a l'alba dels anys noranta, entenia que els objectes que produïa a l'estudi, fossin fotografies, escultures o instal·lacions, havien de trencar metafòricament el marc, la vitrina o el cordó de protecció quan ocupessin l'espai d'exposició pública per imbricar-se amb l'entorn. Aferrada a aquest concepte expandit del treball artístic, Vieta dona tanta importància a l'obra en si com als llocs i a les persones amb les quals l'obra interactua i es contagien mútuament.

D'aquí la seva preferència per les arquitectures carregades d'expressivitat i de memòria en lloc de les parets blanques asèptiques dels contenidors creats ex profeso per a la contemplació de l'art. Vieta es motiva especialment amb encàrrecs com el que ha rebut del festival d'imatge i fotografia contemporània Àlbum de Terrassa (fins al 3 de desembre), que l'ha convidat a fer una intervenció a la Seu d'Ègara, un conjunt monumental que aspira a entrar a la llista del patrimoni mundial de la Unesco malgrat que continua sent un gran desconegut per a molts catalans en l'imaginari dels quals aquest llegat antic només és propi dels Pirineus.

L'artista blanenca es va adonar tot d'una del privilegi de poder fer dialogar les seves obres amb aquest indret habitat des de fa 5.000 anys i que al segle V va ser escollit per construir-hi un gran complex episcopal integrat per tres esglésies. A la de Sant Miquel, de caràcter funerari i amb vestigis de pintures murals del segle VI, una antigor sense parangó, Vieta es va sentir "remoguda per dins". "Quan l'explorava, veia la meva ombra a les pedres. I això, aquestes ombres que ens segueixen en un món crispat que ens vol porucs, em va donar la idea de l'exposició i de les obres que hi presentaria", explica.

L'ombra del silenci és alhora el títol de la mostra i d'una de les instal·lacions situada a la cripta trilobulada del petit temple: uns miralls col·locats als llindars de les minúscules finestres que propaguen les paraules Te amo –t'estimo en llatí– en una atmosfera de calma i suspens que t'abstreu del soroll exterior. "M'agrada pensar-lo com un lloc per trobar-nos interiorment i per recordar-nos qui som", anota la creadora. L'ombra del silenci és al capdavant una evocació de la fragilitat del sentit que donem a la nostra vida quotidiana. Un silenci que permet sentir altres coses que no percebem en el brogit del dia a dia.

Totes les peces que formen l'exposició pertanyen a diferents sèries de l'artista en un arc cronològic que va des de finals dels anys noranta fins als temps més recents. No n'hi ha cap de producció nova, però totes s'han resignificat en el context amarat d'espiritualitat de la Seu d'Ègara. En això Vieta també transita en direcció contrària per defugir els cants de sirena del sistema de l'art, una maquinària obstinada en les novetats de caducitat ràpida que sobreexplota els treballadors de l'art. "Al magatzem tinc la sort de conservar moltes obres que vaig concebre amb el desig que fossin intemporals. Són treballs que tenen història i vida." I, en recuperar-los, a cada lloc s'actualitzen: es reconduïxen al present i s'enfoquen cap al futur.

També a Sant Miquel hi trobem una de les peces de la sèrie Animals del temps, Bambi, l'escultura d'un cérvol, situat enmig de les vuit columnes que sostenen la cúpula de l'església, que persegueix el seu reflex en un mirall al terra en què el visitant també s'acaba buscant. En una altra estança del conjunt monumental, el joc de mirar i ser mirat el fan el retaule dedicat a Sant Pere, obra mestra del gòtic català, de Lluís Borrassà, i els crepuscles lunars que Vieta va gestar l'any passat per a una altra arquitectura singular, el castell de Vila-seca, amb el mecenatge de la institució catalana que li ha fet més costat, la Fundació Vila Casas.

A l'actitud de llibertat personal que en els artistes tant afecta la seva feina, presonera massa sovint de les

modes i els interessos del mercat, Vieta li fa una picada d'ullet en una instal·lació d'ocells engabiats. Fora de la Seu d'Ègara, en un altre edifici patrimonial de la Terrassa antiga, el castell cartoixa de Vallparadís, aquesta experiència artística es clou amb una darrera peça d'una celebrada sèrie de Vieta, els seus autoretrats nua submergida dins del mar, que de nou irradien un espai infinit que no s'acaba en el que la imatge mostra.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 14-11-2023, Pàgina 20

-El Punt Avui. Nacional 14-11-2023, Pàgina 20

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2355166-mayte-vieta-mes-enlla-dels-limites-del-temps-i-l-espai.html>